

Arrest

nr. 135 843 van 5 januari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 18 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P-J DE BLOCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 november 2014 en heeft zich vluchteling verklaard op 4 december 2014.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekende partij door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar zij werd gehoord op 28 november 2014.

1.3. Op 4 december 2014 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u afkomstig uit Sohag en bezit u de Egyptische nationaliteit. U bent koptisch christen. Sinds 1980 woonde u samen met uw echtgenoot en kinderen in de Ahmed Esmaatstraat in de wijk Ain Shams in Cairo. Vlakbij uw woning bevond zich de Al Nour-moskee die vooral gefrequentieerd werd door moslimbroeders. Sinds toenmalig president Morsi aan de macht kwam, kwamen onbekende moslimbroeders zeer geregeld naar uw woning om de hand van uw dochters Iman en Maryam te vragen. Uw dochters werden door hen in de gaten gehouden. Soms werden zij op straat ook verbaal lastig gevallen. Zelf trad u nooit in gesprek met deze moslimbroeders. Het was uw oudste zoon A.(...) E.(...) L.(...) M.(...) (O.V. 7.976.935, CG 14/01316) die het woord voerde. U bent dan ook niet op de hoogte van hun identiteit. Wel waren het steevast andere groepen van drie of vier bebaarde personen in Arabische klederdracht die naar uw dochters kwamen vragen. U vreesde dat zij uw dochters zouden ontvoeren, een fenomeen dat toen meer en meer om zich heen greep. Ayman ging eenmaal naar de politie om een klacht neer te leggen. Dit bleek echter vergeefse moeite. Voor hun eigen veiligheid regelde uw familie het vertrek van Iman en Maryam. Zij vertrokken in december 2013 met een toeristenvisum naar Frankrijk. Vervolgens begaven zij zich naar Duitsland, waar uw jongste zoon Youssef al enkele jaren verblijft, en dienden daar een asielaanvraag in. Echter, ook na het vertrek van uw dochters werd uw gezin niet met rust gelaten. Onbekende moslimbroeders hadden het vertrek van uw dochters vernomen en eisten dat zij zouden terugkeren. Enkele keren werden jullie daarbij met de dood bedreigd. U verwees ook naar de moord die zich in uw wijk voordeed op 28 maart 2014 op koptisch christen Mary Sameh George door een woedende menigte moslimbroeders, om de groeiende spanningen tussen moslimbroeders en christenen te onderlijnen. In oktober 2014 vroegen u en uw zoon Ayman een toeristenvisum aan bij de Belgische ambassade in Cairo. Ongeveer een maand later werd jullie het visum uitgereikt. Uw echtgenoot reisde wegens gezondheidsproblemen niet mee. Hij zocht een onderkomen bij een vriend in Alexandrië. Op 11 november 2014 namen u en uw zoon Ayman een rechtstreekse vlucht van Cairo naar Brussel. Op de luchthaven van Brussel werd u door de grensinspectie ondervraagd. Aangezien u geen klaarheid kon verschaffen over uw reismotieven werd u opgesloten in het transitcentrum Caricole. Daar diende u op 19 november 2014 een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 6 september 2012, voorzien van een Schengenvisum uitgereikt door de Belgische ambassade, geldig van 11 november 2014 tot 14 december 2014; uw vliegtuigticket en uw hotelreservatie.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op de motieven die door uw zoon A.(...) E.(...) L.(...) M.(...) werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, dewelke luidt als volgt;

"Na onderzoek van alle door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in uw administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch het vluchtelingenstatuut noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

U hebt uw beweerde problemen met de moslimbroeders die uw zussen Iman en Maryam wilden huwen immers geenszins aannemelijk gemaakt. Uw verklaringen vertonen immers een groot aantal hiaten en tegenstrijdigheden. U zou sinds begin 2011 talloze keren zijn benaderd en bedreigd door moslimbroeders van de moskee vlakbij uw woning, maar kende van geen van allen de identiteit. Een zekere Mohamed en een zekere Hasan zouden met uw zussen Iman en Maryam willen huwen. Niettegenstaande de jarenlange druk van de moslimbroeders slaagde u er echter niet in de volledige naam van deze twee personen te geven. Meer nog, u zou deze twee nooit ontmoet hebben (CGVS, blz. 12). De mensen die op u afkwamen met de vraag/eis dat uw zussen met Hasan en Mohamed zouden huwen, werden gestuurd door sjeik Mohammed Najib of sjeik Rajab. Volgens u gaat het om één en dezelfde persoon. Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat de sjeik u op 25 januari 2013 gezegd had dat twee van zijn mannen met uw zussen wilden huwen (DVZ, vragenlijst CGVS, vraag 5). Tijdens uw gehoor met een medewerker van het Commissariaat-generaal gaf u echter een heel andere versie. U stelde eerst dat u de sjeik niet kende maar dat u hem wel gezien had (CGVS, blz. 11). Later beweerde u evenwel hem nooit ontmoet te hebben (CGVS, blz. 18). Waar u ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken enkel over bedreigingen sprak, had u het in uw gehoor met een medewerker van het Commissariaat-generaal ook over een aanval van acht onbekende personen op 17 januari 2014 thuis aan de voordeur waarbij u lichtgewond raakte en een inval in uw woning van een groot aantal personen in oktober 2014 (CGVS, blz. 18-22). Het is niet alleen opvallend dat u hier in uw eerste gehoor geen melding van maakte, ook uw moeder repte met geen woord over dergelijke incidenten. Toen uw moeder gevraagd werd naar eventuele problemen na het vertrek van uw zussen,

stelde zij dat nog steeds mannen kwamen om naar uw zussen te vragen. Het is daarbij echter nooit verder gegaan dan mondelingen bedreigingen (CGVS moeder, blz. 20-22). Nochtans was volgens uw verklaringen uw moeder thuis toen u op 17 januari 2014 thuis aan de voordeur werd aangevallen. Uw belagers hadden u toen van op straat geroepen, uw vrienden kwamen u ter hulp schieten en burens merkten de aanval op waarop de politie werd verwittigd (CGVS, blz. 19-20). Het is dan ook hoogst ongeloofwaardig dat uw moeder deze inval niet zou opgemerkt hebben. Verder sprak u over een doodsb bedreiging aan het adres van uw moeder in juni 2014. Eerst zei u dat u een dreigbrief gericht aan uw moeder had ontvangen. Wanneer u hierover verdere vragen werden gesteld, wijzigde u plotseling uw verklaringen en zei u dat het om een mondelinge bedreiging ging (CGVS, blz. 20-21). V

erder stemmen uw verklaringen ook niet overeen met die afgelegd door uw moeder. Niet alleen maakte uw moeder geen melding van de incidenten waarover u het had (cfr supra), zij beweerde ook dat uw dochters nooit fysiek werden aangevallen (CGVS moeder, blz. 19-20). U daarentegen beweerde dat zij in oktober 2013 werden achtervolgd door moslimbroeders. Zij waren toen volledig in paniek. Ook uw moeder was toen in paniek. Na dit incident besliste u uw zussen naar het buitenland te sturen (CGVS, blz. 17). Gevraagd naar een concrete vluchtaanleiding voor uw zussen, stelde uw moeder dat die er niet was, ze verwees enkel naar het feit dat mannen steeds naar haar dochters vroegen (CGVS moeder, blz. 19). Daarnaast stelde u dat uw zussen op een dag op de terugweg van de kerk naar huis met stokken geslagen werden (CGVS, blz. 17). Ook hierover repte uw moeder met geen woord, integendeel. Uw moeder verklaarde dat uw zussen nooit fysiek zijn aangevallen (CGVS moeder, blz. 19-20).

Gelet op hetgeen voorafgaat kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan uw asielrelaas.

Het Commissariaat-generaal erkent dat de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is in Egypte, er kan evenwel – gelet op de vaststelling dat sinds oktober 2013 het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap geïsoleerd werd duidelijk is afgenomen, niet gesteld worden dat het louter feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond. U blijft hier gelet op voorgaand vastgesteld bedrieglijk relaas in gebreke. Uw verwijzing naar het incident op 28 maart 2014 waarbij Mary Sameh George door moslimbroeders werd gedood wijzigd voorgaande vaststelling niet. Uit niets blijkt immers uw persoonlijke betrokkenheid bij dit incident. Wat betreft uw verklaring dat twee onbekenden ooit de handtas van uw moeder namen, dient vastgesteld te worden dat uw moeder stelde het slachtoffer te zijn geweest van twee gewone dieven. Dergelijke gebeurtenis kan bijgevolg geenszins gelijkgesteld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie – dd. 17 november 2014) blijkt dat de politieke situatie en de veiligheidssituatie er erg gespannen zijn sinds het leger president Morsi heeft afgezet en de macht heeft overgenomen. Grote protestbetogingen zijn uitgemond in gewelddadige incidenten tussen de veiligheidsdiensten en aanhangers van de afgezette president. Het geweld bereikte zijn hoogtepunt op 14 augustus 2013 met een aanval van het leger en de politie op twee massabijeenkomsten van pro-Morsi betogers. Hierbij vielen burgerdoden te betreuren onder de betogers. De noodtoestand werd afgekondigd en in de helft van de Egyptische provinciesteden werd de avondklok ingezet. Ook in de maanden nadien bleef het geweld opflakkeren. Het leger werd massaal ingezet om de rust te doen weerkomen en in november 2013 hieven de Egyptische autoriteiten de noodtoestand en de avondklok op. De demonstraties van Morsi-aanhangers blijven weliswaar aanhouden, doch zijn het aantal ongeregelde incidenten en de daarbij te betreuren burgerslachtoffers sinds begin 2014 geleidelijk verminderd. Aanhangers van de Moslimbroeders beperken zich, conform de instructies van de leiders, tot vreedzaam en gewelddoos verzet. Ingevolge hiervan zijn uitbarstingen van geweld in 2014 uitgebleven.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat er na de afzetting van president Morsi tientallen interreligieuze confrontaties plaatsvonden. Hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten worden geviséerd, was toegenomen, was het aantal slachtoffers erg beperkt gebleven, daar de aanvallen voornamelijk gericht waren op christelijke gebouwen, dewelke doorgaans leeg waren. Sinds oktober 2013 is het aantal gewelddadigheden waarbij de Koptische gemeenschap in Egypte geviséerd werd, duidelijk afgenomen. Er werd in 2014 voorts geen melding meer gemaakt van aanvallen op kerken of christelijke bouwwerken, noch van ernstige feiten van sektarisch geweld waarbij doden of gewonden gevallen zijn.

Niettegenstaande het geweld in de Sinai het afgelopen jaar is toegenomen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen de politie en islamitische bendes of bedoeïenenstammen. Het gros van het geweld dat er plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de jihadistische terroristen die zichzelf Ansar Beit al-Maqdis noemen en recent verklaard hebben loyaal te zijn aan de Islamitische Staat. Deze terroristische groepering maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegens passerende voertuigen van het leger en de politie, gerichte moorden op (onder)officieren van de veiligheidstroepen en op personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints en militaire posten. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Het zwaartepunt van de strijd tussen de Egyptische veiligheidsstroepen en Ansar Beit al-Maqdis bevindt zich in noordoost Sinai en lijkt zich vooral te concentreren rondom drie kleine steden, in casu Arish, Sheik Zuweid en Rafah. Er zijn slechts zeer sporadisch incidenten in het zuiden van de Sinai, in casu El-Tor, Sharm el-Sheikh en Taba. Hoewel er bij de confrontaties tussen Egyptische veiligheidsstroepen en aanhangers van Ansar Beit al-Maqdis in de Sinai ook af en toe burgers het leven laten, wijst het relatief lage aantal burgerslachtoffers en de afwezigheid van vluchtelingenstromen in de regio er op dat beide strijdende partijen de civiele bevolking niet viseren en moeite doen om de burgerbevolking in de mate van het mogelijke te ontzien.

Naast de confrontaties in de Sinai pleegt Ansar Beit al-Maqdis af en toe aanslagen elders in Egypte waarbij soms burgerslachtoffers te betreuren vallen. Tijdens de lente en de zomer van 2014 heeft de groepering, met uitzondering van een aanval op een Egyptisch marineschip, evenwel geen dodelijke aanslagen meer gepleegd buiten de Sinai.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten tonen uw identiteit, nationaliteit en reisweg aan, dewelke hier niet ter discussie staan."

Bijgevolg kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten tonen uw identiteit, nationaliteit en reisweg aan, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. "

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of toekenning van de subsidiaire bescherming steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar zoon, wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 164.465. Verzoekster voert in haar verzoekschrift ook dezelfde middelen aan als deze aangevoerd door haar zoon tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 135 842 van 5 januari 2014 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan verzoeksters zoon. Het arrest genomen in hoofde van haar zoon luidt als volgt:

“2.1. In een eerste middel onderneemt verzoeker een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen zodat kan aangenomen worden dat hij de schending van de materiële motivering aanvoert. Verzoeker wijst er op dat zijn moeder een vrouw is van bijna 70 jaar oud die kampt met psychologische problemen, dewelke deels voortkomen uit de stresserende situatie die haar asielaanvraag tot dusver heeft meegebracht.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat daden van vervolging onder andere de vorm kunnen aannemen van fysieke of psychische geweldpleging, wat in casu het geval is. Verzoeker vervolgt dat het in casu niet gaat om overheidsorganen, doch dat dient opgemerkt te worden dat de politiek-religieuze beweging/groepering – de moslimbroeders – een aanzienlijke greep hebben op het dagelijks leven, en hiertegen niet wordt ingegrepen of niet kan ingegrepen worden door de nationale autoriteiten, zodat er in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Hij verwijst voor deze vrees naar de moord op de koptische christen M.S.G door een woedende menigte moslimbroeders op 28 maart 2014, in de wijk waar verzoeker vandaan komt. Verzoeker wijst er nog op dat er sprake is van ontvoering en huwen van koptische vrouwen teneinde hen te bekeren en citeert daarvoor uit een rapport van “Home Office”.

2.3. In een derde middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, citeert verzoeker een rapport van ACCORD van 10 september 2014, en stelt hij dat gelet op het feit dat hij met de dood werd bedreigd, zijn moeder eveneens uitdrukkelijk met de dood werd bedreigd en fysiek werd belaagd, bepaalde koptische christenen uit hun regio effectief werden ontvoerd en vermoord, en er geen twijfel kan bestaan dat in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaat moest hij terugkeren naar Egypte.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas, zoals omstandig wordt toegelicht, (ii) hoewel de situatie voor Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming, (iii) uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er voor burgers in Egypte actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Egypte geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet en (iv) de documenten die hij voorlegt hier niet ter discussie staan.

2.5. De Raad stelt vast dat verzoeker geen ernstige poging onderneemt om de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te verklaren of weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij beperkt zich immers in wezen tot het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, wat echter geen dienstig verweer vormt en waarmee hij er aldus niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij en zijn familie, waaronder zijn zussen, gevisieerd worden omdat zij Koptische Christenen zijn, en moslimbroeders zijn zussen willen ontvoeren, huwen en bekeren en hij om deze redenen ook gevisieerd werd.

In de mate verzoeker verwijst naar de leeftijd van zijn moeder en stelt dat zij kampt met psychologische problemen, zij niets had gehoord toen hij door moslimbroeders thuis werd belaagd omdat de woning van dubbel "bedeuring" is voorzien, zij op het moment van de feiten aan het slapen was, hij haar niet met extra stress wou opzadelen door de feiten in detail aan haar uit de doeken te doen, kan hij niet overtuigen. Immers, van een gezin/familieleden, in casu een moeder en haar zoon, die hun land van herkomst verlaten omwille van de moslimbroeders die sinds 2011 hun dochters/zussen ernstig belagen kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij coherente en gelijkkluidende verklaringen afleggen over de feiten. Zo mag ook verwacht worden dat verzoeker die stelt dat hij talloze keren benaderd is geweest door moslimbroeders van de moskee vlakbij, en daargelaten de precieze naam van de gegadigden, bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gelijkkluidende versies geeft van de gebeurtenissen rond de sjeik die de zussen zou opgeëist hebben. Verzoeker betwist noch weerlegt deze vaststelling. Voorts kan redelijkerwijs worden aangenomen dat wanneer verzoeker in januari 2014 door acht onbekende personen aangevallen wordt aan zijn voordeur en daarbij lichtgewond raakt, zijn moeder daarvan op de hoogte is, wat in casu niet het geval is. Tot slot kan tevens aangenomen worden dat verzoeker coherente verklaringen zou kunnen afleggen over zijn bewering dat zijn moeder in juni 2014 het slachtoffer was van een doodsb bedreiging, wat in casu niet het geval is. Dat verzoeker en zijn moeder incoherente verklaringen afleggen over de bewering van verzoeker dat zijn zussen fysiek werden aangevallen, wat in het verzoekschrift niet wordt betwist, ondergraaft finaal de door verzoeker en zijn moeder voorgehouden feiten die betrekking hebben op hun zussen/dochters die door moslimbroeders gedwongen zouden zijn geweest om te huwen. Deze vaststellingen betreffen allen kernelementen in het voorgehouden relaas van verzoeker en zijn moeder. De Raad wijst er dienaangaande op dat van de asielzoeker in eerste instantie verwacht wordt dat hij/zij zijn/haar asielrelaas aannemelijk maakt aan de hand van geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

In de mate verzoeker in dit verband verwijst naar en citeert uit een rapport van "Home Office" en stelt dat er op niet mis te verstane wijze sprake is van ontvoering en huwen van koptische vrouwen teneinde hen te bekeren tot de islam, benadrukt de Raad dat verzoeker met zijn betoog voorbijgaat aan de voorwaarde uit de vluchtelingendefinitie dat de vrees 'gegrond' moet zijn. Dit wil zeggen dat deze vrees niet alleen subjectief bij de asielzoeker of zijn moeder aanwezig moet zijn, maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd. Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtmotieven, kan de Raad slechts vaststellen dat verzoeker er geenszins in slaagt zijn vrees te objectiveren.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.6. Daarnaast oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat, hoewel de situatie voor de Koptische Christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Met de verwijzing naar en het citeren van informatie over de Kopten brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort. In overeenstemming met de rechtspraak van het EHRM volstaat een eenvoudige verwijzing naar algemene verslagen die gewag maken van problemen en mensenrechtenschendingen in het land van herkomst niet om het voorgehouden reëel risico aannemelijk te maken. De omstandigheid dat de door verzoeker aangehaalde verslagen afkomstig zijn van gezaghebbende bronnen, waarvan de ernst en betrouwbaarheid ruim erkend zijn, doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Het komt aan verzoeker toe om in concreto aan te tonen op welke manier hij een reëel risico loopt in het geval van terugkeer naar Egypte.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi een toename is geweest van geweldplegingen waarvan Koptische Christenen het slachtoffer zijn en dat talrijke kerken, christelijke instellingen en symbolen werden vernietigd door radicale moslims. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (landeninformatie, stuk 9, COI Focus - Egypte veiligheidssituatie (update), 17 november 2014), en de update van 3 december 2014 (p.15-19) toegevoegd aan de verweernota, blijkt evenwel dat, hoewel het aantal incidenten waarbij christelijke doelwitten werden/worden gevisieerd is toegenomen, het aantal slachtoffers relatief laag is vergeleken met het aantal aanvallen. De aanvallen zijn dan ook voornamelijk gericht op kerken en christelijke gebouwen, die doorgaans leeg zijn, en niet zozeer tegen de christenen zelf. In het merendeel van de gevallen kwam noch het leger, noch de politie – die in sommige gevallen tegelijkertijd zelf werd aangevallen – tussenbeide. De Egyptische autoriteiten zijn er thans evenwel in geslaagd de controle te heroveren over een aantal steden die na 14 augustus 2013 werden gecontroleerd door de Islamisten. Zo namen het leger en de politie op 16 september de controle over in de stad Delga in de provincie El Minya. Pro-Morsi militanten die een maand lang gewapend de stad controleerden en er de veiligheid van de Koptische bevolking bedreigden, werden gearresteerd. Op 19 september werd ook in de stad Kerdassa een aanval gelanceerd tegen de Islamisten die de stad sinds 14 augustus bezet hielden. 140 verdachten worden gezocht in deze stad, waar elf politieagenten omkwamen bij een aanval op het politiecommissariaat op 14 augustus.

In de aan het administratief dossier gevoegde COI Focus Egypte – Situatie van de christenen van 10 december 2013 wordt onder andere het volgende gesteld (p. 17-21, p. 24-26). In deze informatie leest de Raad dat in het najaar van 2013 de gewelddadigheden tegen de Koptische gemeenschap in Egypte zijn afgenomen. Er is maar één ernstig incident gebeurd. In de avond van 20 oktober 2013 vond er een schietpartij plaats bij de uitgang van de Heilige Mariakerk in de wijk al-Warraq in Giza, zuidelijk Caïro. Twee gemaskerde mannen op een brommer openden het vuur op een groep christenen die net de kerk buitenkwamen na een huwelijk. Een man, een vrouw en twee meisjes van acht en twaalf kwamen om. Er vielen ook 17 gewonden. Behalve dit bloedige evenement, waarover uitgebreid werd gerapporteerd in de pers, zijn er in Egypte in de laatste maanden van 2013 geen incidenten geweest waarbij doden of gewonden zijn gevallen onder de Koptische gemeenschap. De voornaamste bron van bezorgdheid bij de Egyptische Kopten blijft de situatie in het gouvernement Minya in op-per-Egypte. Daar is de jongste jaren een problematiek van kidnappings ontstaan. Het aantal ontvoeringen is gestegen sinds de evenementen van augustus 2013. Momenteel zouden zo'n 80 christenen uit Minya vermist zijn, hoofdzakelijk dokters en apothekers. Er dient te worden aangestipt dat een en ander niet noodzakelijk kan gecatalogeerd worden als sectair geweld vermits in vrijwel alle gevallen losgeld wordt geëist. Wel moet worden vastgesteld dat vrijwel altijd christenen het slachtoffer zijn, mogelijk omdat zij niet tribaal georganiseerd zijn. Ongetwijfeld hebben ook de spanningen omtrent de afzetting van president Morsi terzake een negatieve invloed uitgeoefend. Begin november 2013 arresteerde de Egyptische politie vier mannen die mogelijk betrokken zouden zijn bij de ontvoeringen. De Koptische religieuze kerkelijke hiërarchie onderneemt de jongste tijd stappen om de banden met de islamitische autoriteiten aan te halen. De Moslimbroeders van hun kant hebben bij monde van oud-minister Amr Darrag, één van de weinigen die nog op vrije voeten zijn, laten weten geweld tegen de Kopten af te keuren (p. 22-23).

Uit de door verzoeker bijgebrachte rapporten en artikelen blijkt niet dat voormelde informatie in de (verschillende) COI-Focus niet correct of niet langer actueel zou zijn, noch toont hij aan dat de situatie

sinds de verslagperiode in negatieve zin zou zijn geëvolueerd. De COI-Focus waarop de commissaris-generaal steunt, houdt rekening met een veelheid van objectieve bronnen waaronder sommige bronnen geciteerd door verzoeker. Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische Christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel de situatie voor de Koptische Christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat dit besluit niet correct zou zijn.

2.7. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Immers, artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Egypte, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist deze motivering door te verwijzen naar en te citeren uit een rapport van ACCORD van september 2014. Hij wijst in dit verband naar zijn asielrelaas en de situatie van de Koptische Christenen die worden vermoord en ontvoerd.

De Raad stelt echter vast dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is en het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Met het louter betwisten van de beoordeling van de veiligheidssituatie door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de verwijzing naar een deel van een rapport van ACCORD, en zijn asielmotief, brengt verzoeker evenwel geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging heeft aangetoond, en het louter citeren van een (deel) rapport niet aantoonst dat er in Egypte actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Niettegenstaande uit het geheel van informatie waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt dat de actuele politieke situatie en de veiligheidssituatie in Egypte precair is, kan hieruit niet worden besloten dat de actuele situatie in Egypte er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier, het verzoekschrift, en de verweernota, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Egypte gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd."

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS